

Op vrijdag 9 augustus 1991
overleed in ons huis van Hoboken
onze medebroeder

Frans HEMELAER

Frans HEMELAER

- Geboren te Temse op 28.2.1915
- College Sint-Denijs-Westrem vanaf 1930
- Noviciaat Groot-Bijgaarden 1941 – '42
- Eerste Professie 8.12.'42
- Eeuwige Professie Oud-Heverlee 28.6.'47
- Priester Oud-Heverlee 7.5.'50
- 1942 – '44 Filosofie in Farnières
- 1944 – '46 Leraar Hechtel
- 1946 – '50 Theologie Oud-Heverlee
- 1950 – '52 Sint-Denijs-Westrem
- 1952 – '53 Groot-Bijgaarden
- 1953 – '57 Sint-Denijs-Westrem
- 1957 – '61 Sint-Pieters-Woluwe
- 1961 – '69 Haacht
- 1969 – '91 Hoboken
- Overleden te Hoboken op 9 augustus 1991

We nemen afscheid van onze geliefde broer en bloedverwant en van onze eenvoudigweg goede en minzame medebroeder en vriend. Bij de dood van een geliefde vragen we ons telkens af: Wat heeft God ons willen zeggen? Wat wilde Hij ons duidelijk maken doorheen dit leven? Wat was Gods bedoeling met hem?

We weten dat God Frans op een heel bijzondere wijze geroepen heeft doorheen het sacrament van zijn priesterschap en salesiaan-zijn. Daarom is het goed dat we al luisterend naar de woorden van de Heer, tevens luisteren naar het verhaal van Frans, nu zijn verblijf tussen ons een einde nam.

Het woord dat God vandaag tot ons richt door de lezingen, is een oproep om niet verontrust te worden, en om te geloven in de belofte van de Heer Jezus: we zullen bekleed worden met onsterfelijkheid, en voor iedereen die gelooft dat de Heer de Weg, de Waarheid en het Leven is, zal er voor altijd plaats zijn bij de Vader. Het geloof ook dat de Heer daarvoor zal wederkomen, opdat we zouden zijn waar Hij nu is: in de eeuwige liefde van de Vader.

We hoorden deze gedachten reeds vaak; we hebben ze zelf wellicht reeds uitgesproken naar mensen toe. Maar hoe vertrouwd ze ons ook in de oren klinken, steeds zijn ze mysterievol en beseffen we dat enkel ons vertrouwen op de belofte van de Heer ons de zekerheid kan geven van zijn genade.

Deze belofte kunnen we nooit ten volle vatten en begrijpen; we kunnen ze enkel sterk vermoeden indien we een leven lang voor zijn aanschijn hebben vertoefd, zijn werk hebben gedaan en in alle eenvoud, met een groot hart, de mensen die ons werden toevertrouwd graag hebben gezien en veel goed hebben gedaan.

En dit, goede vrienden, is als het ware meteen een samenvatting van het leven van Frans. En daarom is het goed, met hem hier voor de laatste maal in ons midden, te luisteren naar zijn leven dat spreekt over vertrouwen en diep geloof in de God van liefde en Leven.

Frans werd geboren te Temse in 1915. Toen hij amper 5 jaar oud was, stierf vader. Het waren harde tijden. Moeder stond alleen voor het gezin en kon met naaiwerk haar gezin verder verzorgen. Mensen moesten toen hard werken voor hun boterham.

Ook voor Frans was dit zo. Nauwelijks de lagere school beëindigd, ging hij werken op de scheepswerven van Temse. "Zwaar werk, zo vertelde Frans me, en het ging me niet zo goed af. Wat me uit die jaren van moeder is bijgebleven, is het beeld van een hardwerkende moeder, zorgzaam en stipt". Van haar leerde hij de werkzaamheid en de vroomheid.

Hij kon veel over haar vertellen en deed het graag. Een grote eerbied voor zijn moeder is hem altijd bijgebleven. Hij uitte dit door een heel mooie foto van haar in zijn werkkamer.

Nauwelijks één jaar later werd Frans aangesproken door onze medebroeder Mijnheer Houben, om naar Don Bosco Sint-Denijs-Westrem te komen en daar zijn secundaire studie te doen. In deze omgeving zag hij stilaan zijn roeping tot priester rijpen. Hij trad toe tot onze Congregatie midden het oorlogsgebeuren van 1941, om zich, zoals hij zelf verwoordde, 'te geven aan de jongens'. Gedurende de studie- en voorbereidingsjaren tot het priesterschap bleef Frans de eenvoudige, plichtsgetrouwe man, zo getuigen de medebroeders van zijn jaar.

Waarop had hij zich voorbereid? Waarom schonk hij zich aan God en Don Bosco? Het antwoord hierop kwam tot bloei in een zeer mooie periode in Sint-Denijs-Westrem. Zes jaar lang mocht hij als leraar van de zesde Latijns-Griekse zijn salesiaans hart naar boven halen. Hij deed het heel graag en gul. We vinden hem steeds midden de leerlingen in studie en spel. Overal waar jongeren te zien waren, was Frans aanwezig. Hij was graag bij hen. En onbewust heeft hij wellicht, zonder veel grote theorieën te verkondigen, de grondslag en kiem gelegd van religieuze roeping. 'De Heer werkt doorheen eenvoudigen en getrouwen'. Trouw aan Don Bosco betekent tevens trouw aan jonge mensen. Met een hart dat dagelijks gevoed werd door eucharistie en gebed, kon hij hart zijn voor de jongeren.

Frans, je was spontaan en stipt, soms beslist en kordaat.

Het zal voor u niet altijd eenvoudig geweest zijn; je groot hart maakte je kwetsbaar; maar je bleef bij de jongeren. Je hebt ons doorheen sport en spel blijheid gegeven en ons op de gepaste ogenblikken vrolijk en onbezorgd gemaakt. Het past dat we je daarvoor dankbaar zijn.

De Heer werkt doorheen eenvoudigen en getrouwen.

Frans was niet de mens van de laatste verantwoordelijkheid, maar van het spontane gezellige en deugddoende contact.

Dat was ook zo tijdens zijn verblijf in Haacht, waar hij zich eerst inzette in de lagere school en later als leraar-assistent. Maar waar ook zijn aandacht voor de Vrienden van Don Bosco groeide. Hij zou er enkele jaren instaan voor de propaganda.

Het was 1969; de tijden waren aan het veranderen. Toen hij datzelfde jaar aankwam in Hoboken, zocht hij onmiddellijk terug contact met jongeren en mensen. Lesgeven zat er niet meer in, maar vlug werd hij verantwoordelijk voor de schoolprocuur die hij opzette en uitbouwde. 16 jaar lang zou hij dit doen, alle dagen, stipt en trouw. Het gaf hem de gelegenheid volks, eenvoudig en joviaal om te gaan met leerkrachten en leerlingen.

Het belette hem niet daarin veeleisend te zijn. Orde en tucht moest er overal zijn. Hij uitte dit wel eens. Maar het was uit bekommernis en zorg voor materiële dingen.

‘Alles waarover we kunnen beschikken, ook al hebben we het zelf verworven, is ons tenslotte gegeven’, zei Frans me.

Dit alles kleurde ook zijn priester-zijn. Zijn spontane omgang met mensen was zijn homilie; zijn theologie was een vlees en bloed geworden trouw aan datgene wat God hem had toevertrouwd en dat hij in gehoorzaamheid had aanvaard. Het maakt hem groot in de ogen van God.

Daarvoor was zijn dagelijkse eucharistie en zijn trouw breviergebed de voedingsbodem, zijn houvast.

Frans was ook een communitieitsmens. Hij was graag bij zijn medebroeders en liet toe dat ze hem plaagden. Op die manier zorgde hij ervoor dat bepaalde situaties gerelativeerd werden of dat mensen niet al te zwaar gebukt gingen onder problemen.

Mijn beste medebroeders. Frans heeft u aangename momenten in gemeenschap bezorgd. Laten we hem hiervoor dankbaar zijn. Jullie hebben aan hem veel deugd gehad. Maar hij ook aan u. Hij was graag bij jullie in Hoboken.

Voor zover zijn gezondheid het toeliet, behartigde hij ook de propaganda, en beantwoordde hij trouw de brieven van weldoeners en vrienden van het huis.

Maar ook zijn geboortegrond en zijn familie lieten hem niet los. Blij was hij wanneer hij over zijn Temse kon spreken en fier wanneer hij het boek mocht tonen dat zijn neef over Temse had gemaakt.

Hij hield van zijn familie. Vaak trok hij de zondag naar zijn zus. Het waren heerlijke momenten, die terugkeer naar zijn geboortegrond.

Frans, je was graag tussen de mensen. Wellicht hebben we je niet altijd begrepen, soms was je onrustig, vooral de laatste jaren, wanneer je gezondheid wat minder werd.

Maar je bleef tot het einde toe trouw je werk verrichten in de kapel. Eenvoudige huistaken waren je niet te min, opdat de medebroeders die 'in de branding staan' tijd en wat rust zouden hebben. Dankbaar was je om de zorgen die ze je gaven.

Je foto zal weldra in de living komen hangen. Kijk rustig en minzaam naar ons. Herinner ons voortdurend aan je trouw gebedsleven, aan je eenvoudige stille inzet en je spontaneïteit, aan je salesiaan-zijn en je priesterhart.

In een gesprek dat we hadden een drietal maanden geleden zei je me het volgende: "Ik voel me soms eigenlijk te klein om priester te zijn, maar ik ben gelukkig als priester en als salesiaan". Frans, wellicht geef je ons daarmee de mooiste boodschap mee. Ik denk hier spontaan aan de lofzang van Maria: 'Heersers ontnemt Hij de troon, maar Hij verheft de geringen'. Dit wordt nu door God met onvergankelijkheid bekleed.

En ik kan niet beter eindigen dan met de slotwoorden van het gedachtenisprentje:

Zonder iemand te storen ben je heengegaan

Het is een schone dood voor wie zijn hart brandend houdt.

Goede confrater, gij zijt nu bij onze stichter Don Bosco. Waak nu over uw vrienden, opdat ons leven ingetogen en vruchtbaar mag zijn.

A. Van Hecke, Provinciaal
Hoboken 14.08.1991

